

بررسی توسعه پایدار در معماری سنتی ایران با تأکید بر پارامترهای استفاده شده در اقلیم

گرم و خشک

سید تاج الدین منصوری^۱*

چکیده

بناهای ناهمساز با شرایط اقلیمی، نتیجه یک طراحی ناهمگون با سایت و محیط اطراف خود هستند که عدم آسایش انسان و محیط را موجب شده‌اند. جایگزینی انرژی‌های پاک و تجدیدشونده به جای انرژی‌های فسیلی و بهره‌گیری از خود بنا و محیط آن در تأمین انرژی‌های مصرفی ساکنان بنا، موجب همسازی با شرایط اقلیمی و افزایش آسایش انسان و محیط می‌گردد. در این راستا مفهوم "توسعه پایدار"^۲ به خوبی توانسته است مقاصد و اهداف معماری و شهرسازی نوین را پاسخ دهد. هدف از انجام این تحقیق این است که پس از بررسی مبدأ و منشأ مفهوم پایداری، تعریف آن و شناخت کاربرد مفاهیم پایداری در معماری، پارامترهای استفاده شده "معماری سنتی"^۳ ایران در اقلیم گرم و خشک تحلیل گردد. روش کار در این تحقیق توصیفی-تحلیلی، با تکیه بر مطالعات کتابخانه‌ای و اسنادی می‌باشد. در بررسی عنوان تحقیق، اصول یک "معماری پایدار"^۴ در اقلیم گرم و خشک مورد بررسی قرار گرفته و یافته‌های تحقیق بر اساس پارامترهای استفاده شده در این معماری، تبیین شده‌اند. معماری سنتی ایران در اقلیم گرم و خشک نمونه یک معماری پایدار است، که علاوه بر دارا بودن کلیه شاخص‌های یک معماری پایدار و همچنین استفاده از مصالح بومی در این معماری، توانسته است به همه مسائل محیطی، اجتماعی، اقتصادی و ... در طی سال‌های متمادی پاسخ دهد و همچنان به حیات خویش ادامه دهد. این امر کمترین تأثیر نامطلوب را بر محیط دارد و موجب کاهش میزان مصرف انرژی در ساختمان‌ها شده است، که در نتیجه پایداری محیط زیست و افزایش دوام بناها را به دنبال داشته است.

واژه‌های کلیدی : توسعه پایدار، معماری پایدار، اقلیم گرم و خشک

^۱ کارشناس ارشد مهندسی معماری

E-mail : t.mansoori@yahoo.com

همراه : ۰۹۱۲۷۱۵۹۹۶۵

*Sustainable Development

^۲Traditional Architecture

^۴Sustainable Architecture